

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden bij brief van 25 maart 1963)

Nr. 5

De ondergetekenden hebben met erkentelijkheid kennis genomen van de instemming van vele leden met de wijze waarop in het wetsontwerp uitvoering wordt gegeven aan de Verordening nr. 11 van de Raad van de E.E.G. Op de vraag, waarom de omschrijving „naar gelang van het land van herkomst of bestemming van de vervoerde waren” niet in de considerans is opgenomen, kan worden geantwoord, dat de omschrijving van het onderwerp der verordening is ontleend aan de titel, waaronder de verordening in het *Publikatieblad* der Europese Gemeenschappen is opgenomen.

De ondergetekenden onderschrijven ten volle de mening van de hier aan het woord zijnde leden, dat de betekenis der verordening beperkt is, aangezien het niet te verwachten is, dat met name in ons land de vervoerondernemers zich aan de bedoelde discriminaties schuldig maken.

Naar aanleiding van de vraag van enkele leden of de doelstellingen van de artikelen 14, eerste lid, en 16 van de Verordening nr. 11 niet met minder vergaande voorschriften bereikt zouden kunnen worden mogen de ondergetekenden opmerken, dat naar hun oordeel aan de verplichtingen welke uit de genoemde artikelen alsmede uit de overige artikelen van de verordening voortvloeien, bezwaarlijk kan worden voldaan, indien niet over de hier bedoelde bevoegdheden wordt beschikt. De ondergetekenden hebben er naar gestreefd in de bepalingen van het wetsontwerp zo nauw mogelijk aansluiting te zoeken bij de bepalingen van de verordening.

Naar aanleiding van de vraag van vele andere leden, of nu in feite voor het gehele Europese beroepsvervoer de verplichting van publikatie van vervoerprijzen en vervoervoorwaarden wordt ingevoerd, mogen de ondergetekenden verwijzen naar artikel 10 van de Verordening nr. 11, dat de kwestie van de openbaarheid als middel ter bestrijding van discriminaties openlaat. Uit dit artikel 10 blijkt, dat met de aanvaarding en de toepassing van Verordening nr. 11 geen publiciteit van vervoerprijzen en vervoervoorwaarden wordt ingevoerd. Dit vraagstuk zal in het licht van de totstandbrenging van een gemeenschappelijk vervoersbeleid nader moeten worden beslist. De vraag, of een eenmaal tot stand gebrachte publiciteit later in het kader van de gemeenschappelijke vervoerpolitiek weer te niet gedaan zou kunnen worden, lijkt de ondergetekenden in dit verband niet aan de orde.

In antwoord op de vraag van deze leden of de Europese Commissie en de Nederlandse regering voldoende maatregelen treffen om een effectieve uitvoering van de Verordening nr. 11 te waarborgen, mogen de ondergetekenden antwoorden dat, voor wat Nederland betreft, het onderhavige wetsontwerp het mogelijk zal maken om de effectiviteit van de Verordening nr. 11 te verzekeren. De Europese Commissie heeft, daarbij met name lettende op artikel 26 van de Verordening nr. 11, op 14 juni 1961 een Aanbeveling en een Advies aan de Lid-Staten gericht met het oog op een zo eenvormig mogelijke toepassing en een doeltreffende controle op de naleving van de voorschriften van de Verordening nr. 11. Met deze Aanbeveling en dit Advies, opgenomen in het *Publikatieblad* van de Europese Gemeenschappen van 2 juli 1961, zal rekening worden gehouden bij de uitvoering van het onderhavige wetsontwerp wanneer dit tot wet zal zijn verheven. De ondergetekenden

hebben overigens geen reden om te veronderstellen, dat de maatregelen van de commissie in het interne organisatorische vlak onvoldoende zouden zijn. Van de zijde van de commissie is nimmer geklaagd dat zij te dien aanzien op moeilijkheden stuit. Voorzover de ondergetekenden hebben kunnen nagaan, heeft de commissie nimmer een specifiek beroep gedaan op de uitvoering van Verordening nr. 11, om voorstellen tot personeelsuitbreiding te motiveren. De regering heeft in deze omstandigheden geen aanleiding gevonden additionele waarborgen voor een juiste taakvervulling door de Europese Commissie te verlangen.

De ondergetekenden zien dan ook geen aanleiding voor de door deze leden gekoesterde vrees, dat een onvoldoende controle tot onbillijkheden zou leiden. Hierbij dient overigens te worden bedacht, dat de onderhavige verordening slechts een bepaalde categorie van discriminaties op het oog heeft, die zich niet licht zal voordoen, zolang er een redelijke mate van concurrentie op de vervoermarkt bestaat, doch die, wanneer zij in een bepaalde situatie toch zou voorkomen met de door de verordening thans geboden mogelijkheden betrekkelijk gemakkelijk valt te controleren.

De ondergetekenden hebben er met voldoening kennis van genomen dat de vele, eerder aan het woord geweest zijnde leden de mening van de regering ten aanzien van de niet-toepassing van de verordening en van het onderhavige wetsontwerp op de Rijnvaart delen, en dat zij er mede instemmen dat de Rijnvaart niet bij een uitdrukkelijke wetsbepaling wordt uitgezonderd. Zij kunnen zich hunnerzijds ook aansluiten bij de door deze leden uitgesproken mening, dat het achterwege laten van een dergelijke bepaling geen wijziging brengt in het geldende Rijnregime.

In aansluiting hierop menen de ondergetekenden dan ook de vele andere leden, in antwoord op hun vraag of de stelling dat het Rijnvervoer buiten de werkingsfeer van de onderhavige verordening valt, nog wel houdbaar is in het licht van het eerste lid van artikel 2 van de verordening, erop te kunnen wijzen dat in dit artikel juridische verhoudingen, die in de eerste plaats worden bepaald door een ander, vóór de totstandkoming van het E.E.G.-verdrag gesloten verdrag, niet worden beslist en ook niet konden worden beslist. Zoals reeds in de memorie van toelichting tot uitdrukking werd gebracht, leiden deze verhoudingen er naar de mening van de regering toe, dat de verordening niet dient te worden toegepast op de wateren, waarvoor de Akte van Mannheim geldt en dat de dezen de bepalingen van artikel 234 van het E.E.G.-verdrag van belang zijn.

In antwoord op de vraag van sommige leden, of de regering de Verordening nr. 11 in strijd acht te zijn met de Akte van Mannheim, mogen de ondergetekenden opmerken, dat naar

hun mening met hetgeen in de vorige alinea is gesteld, de onderhavige vraag tevens is beantwoord. Met betrekking tot de vraag of het waar is, dat de Centrale Rijnvaartcommissie bij het tot stand komen van de verordening niet is geraadpleegd, kan worden medegedeeld, dat bij de voorbereiding van de verordening informeel overleg met de Centrale Rijnvaartcommissie heeft plaatsgevonden. Deze heeft geen standpunt ingenomen, doch heeft zich al haar bevoegdheden voorbehouden. Overigens zijn na de totstandbrenging van de verordening besprekingen in het kader van de Centrale Rijnvaartcommissie geopend, met het doel tot een overeenkomstige regeling voor de Rijnvaart te geraken.

De ondergetekenden onderschrijven het standpunt van zeer vele leden, dat de vraag of de verordening ook van toepassing is op de Rijnvaart, vooral van belang is voor het vervoer met derde landen, in het bijzonder Zwitserland.

Aangaande de vraag welke gevolgen de regering met betrekking tot dit vervoer verwacht van de publikatieplicht, mogen de ondergetekenden er nogmaals op wijzen, dat in de verordening geen publikatieplicht is voorgeschreven en dat ingevolge artikel 10 nadere besluiten omtrent de aard, de vorm en de omvang van een eventuele openbaarheid zullen dienen te worden genomen.

Naar aanleiding van de vraag van de sommige leden die eerder aan het woord waren, op welke wijze de regering zich voorstelt te voorkomen, dat van de gegevens ten nadele van de Nederlandse belangen een ander gebruik wordt gemaakt dan het in de verordening bedoelde mogen de ondergetekenden opmerken, dat naar hun oordeel artikel 15 van de verordening voldoende waarborgen biedt, dat de gegevens uitsluitend worden gebruikt voor de daarin vermelde doeleinden. De regering zou uiteraard niet aarzelen tegen eventuele schending van de in dit artikel liggende verplichtingen op te treden.

*De Staatssecretaris van Verkeer
en Waterstaat,*

E. G. STIJKEL.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Economische Zaken,

J. W. DE POUS.